

Bir Eşşək sübh tezdən Bülül nəğməsi eşidir. Onun səsinə məftun olur. Eşşək Bülüldən xəbər alır: - Dostum, mənə de görüm, sən hər səhər nə yeyirsən ki, səsin belə gözəl çıxır?

Bülül deyir:

- Mənim səhər yeməyim şəhdən, havadan ibarət olur.

Eşşək də Bülül təki məlahətli səsə malik olmaq istəyir. Odur ki, hər cür qidadan imtina edir. Hər səhər cəhəngini aralayıb doyunca hava, şəh udur. Bir neçə gündən sonra oradaca gəbərir.